

φιλεῖ αὐτὴ τὰς χεῖρας λαβοῦσα, κάθηται μόνον πρὸ αὐτοῦ ἄναυ-
δος καὶ ὑπὸ θάμβους κατειλημμένη. Οὐδὲ νὰ προσατενίσῃ αὐτῷ
θύναται, οὐδὲ λέξι μίαν νὰ εἴπῃ. Διὰ τί; διότι δυσπιστεῖ εἰσέτι,
δυσπιστεῖ ἢ Πηνελόπη ἢ ἐχέφρων καὶ μετὰ τὸ λήμης ἢ ἐνάρτεος
λέγει·

· · · · · εἰ δ' ἐτεὸν δὴ
ἔστ' Ὀδ. σπένς, καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἢ μάλα νῶτ'
γνωσόμεθ' ἀλλήλων· καὶ λῶτον · · · · ·
(Ὀδ. Ψ. 107.)

Καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο παρῆλθε καὶ ἡ δυστυχία ἐξέπνευσε.
Καὶ ἐφάνη αὐτῇ ὁ πόσις ἀσπαστός ὡς τοῖς ναυαγοῖς ἤθελε φανῆ
ἢ γῆ ἀσπασίος (Ὀδ. Ψ. 235.) Καὶ ἀντημεῖφθη ἢ πιστὴ ἄλογος,
καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐνόσω Ὀμηρος σώζεται θέλει ὑμνεῖται καὶ
λατρείας θέλει εἶναι ἀντικείμενον. Ἀντημεῖφθη ἢ ἐχέφρων Πη-
νελόπη καὶ συνεπληρώθη ἢ εὐτυχία αὐτῆς καὶ κατέδειξεν ὅτι ἀ-
ληθῶς περὶ αὐτῆς ὁ Ἀγαμέμνων ἐξεφράσθη·

λίην γὰρ πινυτήτε καὶ εὔφρεσι μῆδεσθ' οἶδεν
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
(Ὀδ. Α. 445.)

Καὶ ἤρξατο πάλιν ἡ χαρὰ· πλήν χαρὰ μὴ δύουσα, χαρὰ ἄφατος
καὶ ἄρρητος. Καὶ ἔλαβεν ὁ θεῖος ἀοιδὸς γλαφυρὴν φόρμιγγα καὶ
διήειρε τὸν πόθον τῆς γλυκερῆς μολπῆς καὶ τοῦ χοροῦ τοῦ
ἀμύμονος καὶ περιστοναχίζετο τὸ δῶμα τὸ μέγα ὑπὸ τοὺς πόδας
τῶν ἀνδρῶν τῶν παιζόντων καὶ τῶν καλλιζώνων γυναικῶν. Καὶ
ἦτο τὸ μέλος ἀπάντων τοιοῦτον·

Μακρὰν εἰς τὰ ξένα
οἱ γόοι κ' οἱ θρηνοί·
καὶ μόνη ἄς μείνῃ
ἐδῶ ἡ χαρὰ.

Ὅποταν τὸ ζεῦγος
τῶν κύκνων χωρίζῃ
ἢ μοῖρα, ἀρχίζει
ὦδὴ στυγερά.